עין משפמ

נר מצוה

קיח א מיי' פ"ג מהל'

טשיו פנו נווש"ט ח"ח מי

עם אן פט טוט ע מיינו טיי אג סעיף ז: קימ ב מייי פ״ב שם הלי

טוש"ע ח"מ סי רגא סעיף

ב נמיי שםו סמג שם

טוש"ע ח"מ שסן פתג שס סעיף ד: קבא ד מיי פ"ו מה' אישות הלי ט

ופי"ב הל' ז סמג עשין מח

טוש"ע אה"ע סי׳ לח סעיף

סום עיהה עסי מוסעיף: קבב ה ו מיי׳ שם פ״י הל' ב טוש״ע שם

סעיף ב: קבג ז מיי שם הלי ט ופ"ב מהלי שכירות

הל' ט סמג שם טוש"ע שם

סעיף ה:

קבר ח ט מיי׳ פ״נ קבר ח ט מיי׳ פ״נ

ט סמג עשין פט טוש״ע

מ"מ סיי רלא סעיף כו: קבה י מייי פ"ו מהלי

טשיו מת נווש"ט אה"ט מי

יב: א ב מיי' פ״א מהל׳

שכירות הל' ג ופ"ב מהל' שאלה ופקדון הל' א

סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי שמו סעיף א: ב ל מיי פ״א שם ופ״ב

סם טור וש"ע שם

תורה אור השלם

ו אם בעליו עמו לא

ישַלֵם אִם שָׁכִיר הוא בָּא

בִּשַּׂבַרוֹ:

שמות כב יד

מהל' שכירות הל'

אישות הלי ז סמג

ט סמג עשיו שם

קרושין יט: נ"ב קכו: [גיטין פר:], ג) [עי' תוספות כתובות נו. סד"ה הרי זו שהשיגו על פרש"י יאר ז שאסקיבו על פנע ל דהכא], ד) [עי׳ מוס׳ לעיל נח. ד״ה אמר ר״י וכן בהרא״ש אימא שומר חנם כו"], ה) [לעיל טו. וש"נ], תוספות גיטין פד. ד״ה על . ושמות כבו. מנת], ח)

גליון הש"ם

נמ' ומתנה ש"ש. נתוס׳ לעיל נח. ד"ה אר"י היה להם הגירסא פה ש"ח וכן הוא בהגהת אשרי כאו. ולגירסתנו ש"ש י"ל דלרבותא נקט הכי אף די"ל דלאו משום דנפק קלא עביד כמ"ש בהגהת אשרי: שם בההיא הנאה. עיין לעיל דף נח. תוס׳ ד״ה

מוסף רש"י

על מנת שאין לך עלי שאר. מזון ועונה. משמיש, הרי זו מקודשת ותנאו בטל. דמין מדס יותנה על מה שרחוד דחורה והוי קידושי המעשה מעשה והתנאי כמאן דליתיה, דכמעשה בלא תנאי דמי (רשב"ם ב"ב קכו:). בדבר שבממון. שאר וכסות וכסות (כתובות נו.) דניתן למחילה הוי תנאי קיים אבל עונה דלערא דגופא הוא לא לימיהיב למחילה (קדושין ים: ולעיל נא.) עונת תשמיש מנוה היא ונערא דגופא **כול** (רשב"ם ב"ב קכו:). קיים. הקדושין קדושין ויש לה עליו עונה אבל לא שאר וכסות (שם). כמפליגה. דוחה אותה לנערה בדברי הבאי (גיטין

פר.). הדרן עלך השוכר את הפוטלים

ל) וקדושין יש: ושינן, לך ולך אנשים. עמנו במקום שאנו רועים שם ואם תבא לגזול איכא סיפא כל תנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו בשל אתאן ב מנשל נה. כמונות נו. ממוח: זומת הלווית בחבריים בלבי בפובל לי תמות: זוקסא. קלעים המקלעים באבן: פסיקא לן. פסוקות וקבועות עלינו להיות עמנו בכל יום: **הרי הוליכן.** שהזכיר לו המקום פרק מי שאחזו (גיטין דף עה. ד"ה משום) דאפילו רבנן דרבי מאיר שהבהמות שם והשיאו לבא על ידי שגידפו: בותבר' כל המסנה מודו דבעינן תנאי קודם למעשה גבי הא דקאמר אלא אמר רבא

> על מה שלתוב בתורה וכו'. בגמרה מפרש להו: כל הנחי שיש בו מעשה בתחילתו. שהקדים מעשה שעליו לעשות לתנאי שהוא שואל ממנו כגון הרי מעשה זה שלך אם תעשה דבר פלוני. דלא דמי לתנאי בני גד ובני ראובן אם יעברו ונתתם (במדבר לב) היינו תנאי קודם למעשה. אם תעשה לי הדבר הזה חשובה חרעה נחנך (ברחשית ל) היינו תנאי ששואל ממנו קודם למעשה שעליו לעשות: סנאו בעל. והוי מעשה מקוים ואע"פ שלא קיים געל התנאי את התנאי: וכל הנאי שאפשר לו לקיימו תנאו קיים. אם תנאו קודם למעשה הוא הא אי אפשר לקיימו תנאו בטל והמעשה קיים ובגמרא מפרש לה: גבו׳ בדבר שבממון. שחר וכסות: הפילו תימה. רישה דהתני מתנה שומר חנם להיפטר משבועה ר"מ והאי לאו מתנה על מה שכתוב בתורה הוא אלא שאמר לו אי אפשי להיות שומר שלך אלא בכך ושומר לא נחית לשמירה עד דמשיך לבהמה והאי כי משיך כבר פירש על מנת שאין לו עליו שבועה ולא שיעבד נפשיה לירד בתורת שומרין אלא למקלת ולמה שירד ירד אבל המקדש את האשה מכי אמר לה הרי את מקודשת לי איקדשה לה וכי אמר לה על מנת שאין ליך עלי מתנה על מה שכתוב בתורה דחין חישות לחלחין וכי תפום קדושין לגמרי תפום והוה מתנה על מה שכתוב בתורה: בדברים. בתמיה: זו דברי ר' יהודה בן מימא. דקתני דאפשר לקיומי הא אי אפשר לקיומי תנאו בטל: כמפליגה בדברים. שחין בלבו לשום תנחי חלח להקניטה בעלמה מרחקה ודוחה אותה בדברים: מחני נמי דיקא. דסתמא לן כרבי יהודה בן תימא:

הדרן עלך השוכר את

השואל. ה"ג השואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה. לא גרסינן שכירות בכולה מתניתין גבי פרה אלא גבי בעלים דאשמעינן היכא דפרה שאולה כל היכא דהוו בעלים עמו במלאכתו בין בשאילת גופו ובין שנשכר אללו קרינא ביה אם בעליו עמום אבל בפרה שכורה לא אשמעינן מתניתין דפטור בבעלים אבל מברייתאש שמעינן לה:

336

כך וכך גברי איכא בהדן כך וכך כלבי איכא בהדן כך וכך זוקתא פסיקא לן ואזל ושקל מיניה מאי א"ל "הרי הוליכן למקום גדודי חיה ולסמים: מתנר' במתנה שומר חגם להיות פטור משבועה והשואל להיות פטור מלשלם ינושא שכר והשוכר להיות פמורין משבועה ומלשלם שיכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו במל יוכל תנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו בטל יוכל שאפשר לו לקיימו בסופו והתנה עמו מתחילתו תנאו קיים: גמ' אמאי מתנה על מה שכתוב בתורה הוא וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו במל הא מני ר' יהודה היא דאמר יבדבר שבממון תנאו קיים ידתניא האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין ליך עלי שאר כסות ועונה הרי זו מקודשת ותנאו במל דברי ר"מ רבי יהודה אומר בדבר שבממון תנאו קיים ומי מצית מוקמת לה כר' יהודה אימא סיפא כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו במל אתאן לר"מ הא לא קשיא לעולם ר' יהודה היא וסיפא בדבר שאינו של ממון אימא סיפא כל תנאי שיש בו מעשה בתחילתו תנאו במל מאן שמעת ליה דאית ליה הא סברא ר"מ דתניא אבא חלפתא איש כפר חנניא אמר משום ר"מ תנאי קודם למעשה הרי זה תנאי מעשה קודם לתנאי אינו תנאי אלא כולה ר"מ היא ושאני הכא יידמעיקרא לא שעבד נפשיה תנא ∘יומתנה יישומר שכר להיות כשואל במאי בדברים אמר שמואל ∘בשקנו מידו ור' יוחנן אמר אפילו תימא "בשלא קנו מידו °בההיא הנאה דקא נפיק ליה קלא דאיניש מהימנא הוא גמיר ומשעבר נפשיה: וכל שאפשר לו לקיימו בסופו וכו': אמר רב מבלא אמר רב זו דברי רבי יהודה בז תימא אבל חכמים אומרים אע"פ שאי אפשר לו לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו תנאו קים ידתניא הרי זה גיפך ע"מ שתעלי לרקיע על מנת שתרדי לתהום על מנת שתבלעי קנה של מאה אמה על מנת שתעברי את הים הגדול ברגליך "נתקיים התנאי הרי זה גם לא נתקיים התנאי אינו גם רבי יהודה בן תימא אומר כזה גם כלל א"ר יהודה בן תימא כל שאי אפשר לו לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה וכשר אמר

משום דהוי מעשה קודם לתנאי: אמר רב נחמן בר יצחק מתני׳ נמי דיקא בו'. וח"ת מחי קמ"ל רב נחמן הא רב אמר לעיל זו דברי ר' יהודה בן תימא ועוד מה שייך דיקא מה שהוא בהדיא ואיכא למימר דלא שמיע ליה דרב ושייך נמי דיקא כיון שאינו בפירוש במשנה אבל השה דהוה ליה למיתני כל שאי אפשר לו לקיים תנאו בטל כי אינך דרישא ונראה לומר י [עוד] דרב נחמן הוה ידע להא דרב ומפרש מנליה לרב דמתניתין כוותיה דהא איכא למימר דאתי ככולי עלמא וקאי ארישא דהתני דכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל ויהיב טעמא משום דכל תנאי שאפשר לקיימו בסופו דוקא הוי תנאי קיים אבל מתנה על מה שכתוב בתורה שאי אפשר לו לקיימו תנאו בטל והתנה עליו מתחילתו נמי קאי ארישא דקתני וכל שיש בו מעשה מתחילתו תנחו בטל דוקא התנה עליו מתחילתו תנאו קיים שהתנאי קודם למעשה ודייק דאתיא כרבי יהודה בן תימא מדקתני כל דאי סיומא דרישא הוא לא הוה ליה למיתני כל אלא ואם אפשר לקיימו בסופו והתנה עליו

לר' מאיר. הכא משמע דלא כפי׳ הקונטרס דפי׳ בסוף

כלל לכך לא כתבתיו: הדרן עלך השוכר את הפועלים

מתחילתו תנאו קיים אלא ודאי סיפא

מילתא באפי נפשיה הוא ושום חידוש

אתא לאשמועינן אם כן ודאי אתא

למידק אפשר אין לא אפשר לא ופי׳ רבינו שמואל אין נראה לר"י

השואל את הפרה: ושייר לע"ב) פרה במשיכה ובעלים באמירה. הק׳

ריב"ם דאמר לקמן בפירקין (דף או.) שתלא טבחא ואומנא וספר מתא כולהו בעידן עבידתייהו כשאלה בבעלים דמו משמע דשלא בעידן עבידתייהו לא הוי שחלה בבעלים וי"ל דלחו דוקח בעידן עבידתייהו אלא בשעת הליכתן או אפילו מזמנים עלמן לילך ולעשות חשוב בעידן עבידתייהו אבל ודאי משעת אמירה של קודם פסק מלאכה לא חשוב שאילה בבעלים כדאמרינן בס"פ האומנין (לעיל דף פא.) לסוף איגלאי מילתא דההיא שעתא שכרא הוי שתי ולא הוי פשיעה בבעלים:

תנו

דיקא דקתני כל שאפשר לו לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו תנאו קיים הא אי אפשר לו לקיימו תנאו במל שמע מינה:

רב נחמן אמר רב הלכה כרבי יהודה בן

תימא אמר רב נחמן בר יצחק מתני' נמי

הדרן עלך השוכר את הפועלים

השואל את הפרה יושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה ישאל הבעלים או שכרן ואחר כך שאל את הפרה ומתה פמור שנאמר יאם בעליו עמו לא ישלם

אבל